

Van haat naar liefde en weer
terug

Door Bo Bauters

Laat achter je wat was

Laat gaan wat moet

Laat zijn wat is

ingspire

Proloog

Stephanie, de twintigjarige erfgename van het Lodgefortuin moet trouwen met de machtige erfgenaam van het Parkerimperium. Twee extreem rijke en machtige families die binnen zes maanden als één zullen verenigd worden in een huwelijk.

Stephanie is een aantrekkelijke jonge vrouw en zo koppig als een ezel. Niemand kan haar van gedachten laten veranderen over iets waarin ze zelf niet gelooft, dus wanneer haar ouders haar vertellen dat ze gaat trouwen met een erfgenaam uit een andere rijke familie wordt ze heel boos en eist ze dat de regeling met de andere familie afgezegd wordt. De weigering van haar ouders om het huwelijk af te zeggen dwingt haar tot extreme maatregelen. Ze weet dat dit huwelijk niet draait om liefde, maar alleen om het versterken van de rijkdom en macht van hun families. Ze haat dit deel van haar mooie leven. Op één of andere manier moet ze iets verzinnen om een einde te maken aan dit middeleeuws arrangement tussen de Lodges en de Parkers.

Naar de buitenwereld toe is Stephanie uiterst gesloten en daarom is er amper een foto van haar op het internet terug te vinden. Nooit is er een afbeelding van haar in publicaties of magazines terechtgekomen, dankzij de hulp en de tussenkomst van haar invloedrijke familie en hun wereldwijde connecties. Dit brengt haar op het idee om Shawn, de man met wie ze moet huwen, volledig in een slecht daglicht te brengen, zonder dat hij weet dat ze hem helemaal stiekem onder de loep gaat nemen. Tot zover haar onderzoek en huidige bronnen naar

hem leiden, is de jongen niets dan een succesvolle zakenman overdag en een complete player 's nachts. Maar ze is geen persoon die mensen veroordeelt op wat het internet en de blaadjes vertellen. Ze moet een plan bedenken waarbij het mogelijk wordt de waarheid bloot te leggen over wie deze man werkelijk is. Ze wil en ze zal de mogelijke bewijzen verzamelen om haar ouders ervan te kunnen overtuigen de absurde verloving te annuleren, maar dit kan ze uiteraard niet doen onder de identiteit van zijn toekomstige echtgenote.

Twee maanden. Dat is de periode die ze krijgt om de jongen te leren kennen, en natuurlijk haar plan uit te voeren, voordat hun huwelijk bekendgemaakt wordt aan de hele wereld. Twee maanden van bedrog. Zestig dagen en dan zal ze eindelijk vrij zijn van deze waanzin.

Hoofdstuk 1

‘Stephanie, we landen binnen een paar minuten. Welkom op Heathrow.’

Jenna, mijn privéstewardess, glimlacht alsof ze het beste nieuws aankondigt van de hele week, terwijl het eigenlijk niet erger kan zijn. Ze zou eens moeten weten waarom ik hier ben in mijn privéjet op weg naar Engeland terwijl ik zou kunnen zonnen in één van onze strandverblijven in LA.

‘Dank je, Jenna.’

Ik dwing een glimlach af alleen maar om beleefd te zijn. Het is bovendien niet haar schuld dat ik hier nu ben.

Ik kijk uit het raam en zie de landingsbaan van de luchthaven. Dit is het dan. Hier ben ik en ik ga het echt doen. Ik moet het doen. Het kan niet anders. Het is belangrijk dat ik mijn uiterste best doe om een einde te maken aan deze waanzin. Dat is op zichzelf al één grote nonsens. Ik kan het nog altijd niet geloven dat mijn ouders mij in deze vreselijke situatie hebben geplaatst, maar ik kan het hen niet al te kwalijk nemen. Ze doen dit alleen om mijn toekomst veilig te stellen, ook al vergissen ze zich grandioos... Ik kan voor mezelf zorgen. Dat is de reden waarom ik hen het tegendeel moet bewijzen. Ik geraak in gedachten verzonken en denk terug aan het gesprek met mijn ouders.

***

‘Stephanie, lieverd, we willen dat je iemand leert kennen,’ zegt mama terwijl we dineren.

‘Mam, als het weer één van paps vrienden is, denk ik dat ik deze keer oversla,’ lach ik voordat ik in mijn steak bijt.

‘Hij is niet zomaar de zoon van een vriend, lieverd. Je moeder en ik hebben besloten dat het tijd is dat je een

echtgenoot hebt,' zegt pap nadat hij van zijn wijn heeft gedronken.

Ik moet hem verkeerd verstaan hebben, want ik denk dat hij net "echtgenoot" zei.

'Sorry, wat?'

'We huwelijken je uit, Stephania,' zegt hij rustig alsof we over het weer praten en niet over het feit dat ze net beslist hebben over het lot van mijn hele toekomst.

'Je maakt een grap, toch?' Ik knipper vol ongeloof naar mijn ouders.

Mama kijkt schaapachtig naar haar bord omdat ze mij niet eens recht in de ogen durft te kijken, terwijl pap niet verbaasd lijkt te zijn door mijn reactie.

'Je wordt éérentwintig dit jaar en ik word er niet jonger op, lieverd. Onze zaak heeft een vertrouwelijke opvolger nodig, dus het is echt het beste moment om je te settelen met iemand die bekwaam en goed voor je is.'

De manier waarop papa dit zegt is zenuwslopend.

Het is alsof hij praat over één of andere zakelijke onderneming en niet over het verkopen van het lot van zijn enige dochter aan iemand die hij zelf misschien nog nooit heeft gezien in zijn leven of amper kent.

'Laat mij de zaak dan overnemen. Ik heb geen man nodig om dat voor mij en voor deze familie te doen, papa. Ik heb het al vaak gezegd en ik zeg het opnieuw; ik kan het doen, pap. Ik weet dat ik het kan als je me gewoon laat doen of tenminste laat proberen en me de kans geeft.'

'Doe niet belachelijk, Stephania! Je moeder en ik hebben je niet opgevoed om je druk te maken over onze familiezaken. We hebben een uitstekende match voor jou gevonden en ik denk dat je hem heel leuk en attent zal vinden. Vertrouw die oude vader van je hierin, wil je?'

'Nee! Hetgeen je me vraagt om te doen is té veel, pap, en je weet het. Je vraagt mij om met iemand te huwen, van wie ik niet eens weet dat hij bestaat... tot nu dan. Je hebt me verdomme nog niet eens zijn naam gezegd en dan verwacht je dat ik gewoon ga glimlachen en "ja" ga knikken? Je hebt mij niet opgevoed om dat soort vrouw te zijn.'

Ik voel dat ik vuurrood ben, mijn handen zijn klam en mijn hele lichaam bibbert vanwege mijn helse woede.

'Stephania, let op je taalgebruik,' snuift mam vol afschuw.

Alsof mijn taalgebruik mij op dit moment ook maar iets kan schelen. Wat is er mis met hen?

'Zijn naam is Shawn Parker en hij is een heel lieve jongen. De reden dat we je dit nu allemaal vertellen is omdat jullie kennis kunnen maken zodat jullie elkaar wat beter leren kennen voordat we jullie huwelijk bekendmaken aan de rest van de wereld binnen twee maanden.'

'Twee maanden? Denken jullie nu echt dat dat genoeg tijd is om de jongen te "leren kennen" met wie ik de rest van mijn leven moet delen? Dat is niet eens genoeg tijd om erachter te komen of hij wel hetero is of niet.'

'Oh, hij is hetero, lieverd,' grinnikt papa.

Wat de fuck?

'We hebben de huwelijksplechtigheid gepland op je ééneentwintigste verjaardag. Dat is binnen ongeveer zes maanden. Je vliegt volgende week naar Londen om tijd door te brengen met jouw verloofde voordat onze publicisten jullie huwelijk aankondigen in de media,' zegt mam, waarna ze haar mondhoeken afveegt met haar servet.

'Mensen uithuwelijken zou de dag van vandaag illegaal moeten zijn! Mijn god, dit is zo middeleeuws. Jullie kunnen mij niet dwingen om dit te doen!' schreeuw ik terwijl ik mijn vork en mes op tafel gooi en rechtsta, klaar om weg te lopen van dit stomme gesprek.

'Luister, Stephania, tenzij je een goed gegronde reden vindt om ons te overtuigen dat Shawn jou niet waard is, gaat dit huwelijk gewoon door, lieverd, of je het nu leuk vindt of niet. Het staat al vast,' zegt pap heel kordaat terwijl hij nonchalant zijn schouders ophaalt.

Ik kijk mijn beide ouders aan met de dodelijkste blik die ik hen kan toewerpen en storm de eetkamer uit om mij daarna op te sluiten in mijn kamer.

***

De piloot vraagt via de intercom om de gordels vast te maken nu we de landing inzetten, waardoor hij me uit mijn gedachten haalt. De laatste dagen ben ik druk in de weer geweest om complotten te smeden en naar iedereen te bellen om mijn sluwe plan vlot te laten verlopen. Mijn personal assistent, Cindy, op wie ik dag en nacht kan rekenen, heeft me hierbij goed geholpen.

Hadden mijn ouders me maar de kans gegeven om daadwerkelijk de knepen van het vak te leren in één van hun vele bedrijven. Ja, *hun* bedrijven, want als het van Sebastian en Anna Lodge afhangt, zou Stephanie Lodge nooit één dag in haar hele leven moeten werken. Dat is min of meer de reden waarom ze voor mij een "geschikte" verloofde hebben gezocht, en volgens hen hebben ze die gevonden. Iemand die kan zorgen voor het bedrijf en levenslang voor mij, terwijl ik stil zit en er mooi uitzie op een bed van *fucking* rozen. Dus ik mag dan wel de erfgename van de Lodgefamilie zijn, het familiebedrijf zal ik toch nooit echt bezitten omdat ik de macht niet krijg en niets te zeggen heb.

Wat mijn ouders echter niet weten is dat hun mooie kleine dochter op het punt staat om zich op onbekend terrein te wagen en zich op die manier zal verzetten tegen het huwelijk.

Ze denken namelijk dat ik hier ben om mijn toekomstige man te leren kennen. Al deze dingen hadden vermeden kunnen worden als ze gewoon naar mij geluisterd hadden en hun primitieve idee hadden laten varen over het feit dat een vrouw alleen het huishouden moet doen en dat de man voor haar moet zorgen. Maar nee, in plaats daarvan ben ik bezig één of ander duivels plan op punt te zetten om mijn ouders te bewijzen dat deze persoon, die ze hebben gekozen als mijn toekomstige echtgenoot, mij en het fortuin van onze familie niet waard is. Ik durf te wedden dat het langer duurt om mijn kleerkast op te ruimen dan een misstap te ontdekken die hij zal begaan.

Ik heb twee maanden de tijd om hem zwart te maken bij mijn ouders voordat de bruiloft aangekondigd wordt aan de hele wereldbevolking. Als ik niets concreet kan aantonen, kan ik vaarwelzeggen tegen mijn vrijheid. Eens het nieuws bekend is over de trouw, is dat het eindspel en moet ik met hem in het huwelijksbootje stappen.

***

Nadat ik van de jet ben afgestapt en gedag heb gezegd tegen de piloot en de rest van het cabinepersoneel, spring ik meteen in de auto die mij naar mijn, zopas aangevraagde, penthouse brengt. Wanneer de auto door het Londense verkeer rijdt, ga ik nog een laatste keer door de papieren die voor mij liggen.

Shawn Nicolas Parker.

Ik trek mijn neus op uit walging. Zelfs zijn naam al klinkt alsof hij een klootzak is. Ik blader voor de honderdste keer door het bundeltje en probeer de details te onthouden. Mijn algemene conclusie over hem is dat hij op zijn jonge leeftijd van vijftientig overdag een tiran en een gewetenloze zakenman is, terwijl hij 's nachts een typische *fuckboy* wordt;

hij gaat naar bed met modellen, actrices en vriendinnen die zich maar al te graag aanbieden, maar hij gaat nooit een echte relatie met hen aan.

Waar hebben mam en pap deze smeerlap in vredesnaam gevonden?

Je zou denken dat mijn ouders een goede backgroundcheck zouden doen naar de man die ze hebben gekozen als toekomstige echtgenoot van hun enige dochter, maar niet dus.

Ik doorloop het plan nog een laatste keer en bekijk nog een paar andere bestanden. Mijn nepbestanden.

Stephie Ford.

Ik glimlach door Cindy's humor. Mijn assistente kon geen betere naam verzinnen voor mijn valse identiteit.

Ik heb gewoon geluk dat één van mijn beste vrienden, Daniel, één van Shawns meest vertrouwde medewerkers is. Zonder zijn hulp zou het mij nooit gelukt zijn om zo dicht bij hem te kunnen komen zonder mijn ware identiteit aan hem te onthullen.

Nu Shawns huidige personal assistent weldra op zwangerschapsverlof vertrekt, heeft Daniel de plaats voor mij kunnen vastzetten. Het is een job waar ik morgen al aan kan beginnen.

Het enige waar ik enorm dankbaar voor ben in dit "geweldige" leven dat mijn ouders mij hebben gegeven, is dat bijna niemand weet wie ik ben. Mijn ouders hebben veel moeite gedaan om me te beschermen tegen de paparazzi en de hele massamedia. Ze hebben fortuinen uitgegeven om elke foto die van mij verspreid werd, te wissen. Iedereen kent misschien wel de naam Stephanie Lodge, maar ze weten niet hoe ik eruitzie. En dat is waarschijnlijk mijn beste munitie tegen Shawn; mijn anonimiteit. Hij weet niet wie ik ben en hoe ik eruitzie, dus ik kan zo dicht bij hem komen als nodig is om zo veel mogelijk bewijs tegen hem te verzamelen.

***

Het moment dat ik binnenstap in mijn nieuw appartement ga ik rechtstreeks naar mijn slaapkamer. Alles is al op zijn plaats gezet hier, zelfs mijn kleding, dankzij Cindy. Ik open de grote inloopkast en zie dat de helft ervan al gevuld is met een paar van mijn favoriete kledingstukken. Er hangen ook vooral nieuwere, meer zakelijke en bescheiden outfits in. Die zal ik zeker gebruiken als de vervangende personal assistent van de CEO van Parker Conglomerate, Shawn Parker dus. Ik slaak een gillette van plezier omdat ik zonder twijfel weet dat mijn plan zal slagen.

Tevreden ga ik naar de badkamer om een warm en relaxerend bad te nemen. Al deze dingen hebben mij veel stress bezorgd de afgelopen dagen. Terwijl ik in bad zit, bedenk ik om Cindy een welverdiende bonus te geven voor alles wat ze voor mij heeft gedaan de afgelopen dagen.

Dit is het. Morgen ga ik de duivel ontmoeten die mijn moeder en vader behekst heeft en hen ervan overtuigd heeft om mij aan hem uit te huwelijken. Ik heb zijn profiel bestudeerd en weet al wat ik kan verwachten. Via mijn undercoverrol als Shawns personal assistent heb ik toegang tot zijn persoonlijk leven. Ik ben van plan om dat te misbruiken en om het dan in mijn voordeel te gebruiken. Als ik mijn hoofd laag hou en zijn vertrouwen win, weet ik zeker dat ik hem op veel meer kan betrappen dan nodig is om mijn ouders ervan te overtuigen dit stomme huwelijk af te blazen. Daarna zal ik vrij zijn.

***

Ik heb mijn lange blonde haren opgestoken in een chique dot. Ik heb ervoor gekozen om een lichte tint oogschaduw aan te brengen zodat mijn make-up niet te overdreven is voor mijn eerste werkdag op kantoor. De kleur past goed bij mijn blauwgrijze ogen. Gekleed in een simpele, witte blouse en een nette rok tot net boven mijn knieën met daaronder rode naaldhakken, loop ik binnen in het grote gebouw dat het hoofdkantoor is van *Parker Conglomerate*. Nadat ik mijn valse identiteit heb doorgegeven, word ik begeleid naar de bovenste verdieping van het gebouw waar de receptioniste mij meeneemt door een paar grote, stevige deuren.

Het eerste dat ik opmerk wanneer ik de kamer binnenkom is de grootte van de ruimte. Het is bijna de helft van de hele verdieping. Daarnaast merk ik de glasmuren en de mooie horizon aan de buitenkant van het gebouw op. Londen is eigenlijk echt prachtig. Ik draai me weer om en neem de ruimte verder in mij op. Ik zie het grote bureau recht tegenover waar ik sta. En pas dan valt de man me op. Hij staat met zijn rug naar mij toe, terwijl hij uit het glasraam kijkt. Zijn handen zitten in beide zakken van zijn broek.

‘Meneer Parker, mevrouw Ford is hier om u te zien,’ kondigt de receptioniste beleefd aan.

‘Dank u, Debbie,’ antwoordt hij.

Zijn diepe Engelse accent echoot door de kamer.

Mijn hart bonst zo hard tegen mijn borst. Ik kan niet ontkennen dat ik heel nerveus ben op dit moment. De twijfel heeft razendsnel mijn zelfzekerheid weggenomen die ik had wanneer ik dit plan uitdacht. De luide bonk van de grote deur die sluit, laat me schrikken. Gelukkig staat hij nog steeds met zijn rug naar mij gedraaid, anders zou ik waarschijnlijk belachelijk lijken.

‘Neem alstublieft plaats, mevrouw Ford,’ biedt hij aan met een zekere arrogantie in zijn stem.

Hij draait zich nog steeds niet naar me toe om mij aan te kijken.

Ik dwing mezelf om mijn benen te verplaatsen, het ene been voor het andere, terwijl ik in gedachten mijn schoenen vervloek. Als ik had geweten dat ik zo zenuwachtig zou zijn, had ik normale schoenen aangedaan in plaats van deze hoge naaldhakken. Ik wou zelfzeker overkomen op deze manier, maar het heeft blijkbaar niet gewerkt. Ik zucht opgelucht wanneer ik eindelijk de stoel voor zijn bureau bereik en ga neerzitten. Als ik terug opkijk naar hem word ik begroet met de meest schitterende groene ogen die ik ooit heb gezien. Ze verleiden me onverwacht met zo veel diepgang en intensiteit dat ik naar beneden moet kijken, beschaamd en bang voor wat hij zou kunnen ontrafelen met zijn indringende kijkers.

Hoofdstuk 2

‘Mevrouw Ford, luistert u wel naar wat ik zeg?’

De ergernis in Shawns stem haalt mij uit mijn trance. Ik wist niet eens dat ik naar hem stond te gapen, wel niet helemaal naar hem maar vooral naar zijn ogen.

‘J-ja, het spijt me,’ stotter ik.

Wat zei hij eigenlijk?

‘Ik heb niet veel geduld met mensen die mijn tijd verdoen en u bent me op de proef aan het stellen op dit moment. Als u Stacey’s plek zal innemen als mijn PA, zult u meer moeten opletten,’ zegt hij kalm maar hard tegelijkertijd.

Zijn gezicht is vertrokken in een lichte frons. Als hij me aankijkt, voel ik mijn wangen rood worden door zijn berisping. Ik vecht tegen mijn eigen ergernis over de neerbuigende manier waarop hij tegen me praat. Niemand heeft ooit zo’n toon gebruikt tegen mij. Niemand.

Stephanie, vergeet je plan niet! Je bent zijn nieuwe PA, je kan hem je brutale houding niet laten zien.

De mentale herinnering helpt me het harde bonzen van mijn hart tegen mijn borst te kalmeren.

‘Denk niet dat u het gemakkelijk zult hebben juist omdat Daniel uw kandidatuur heeft voorgedragen en uw profiel aangeprezen heeft. Uw positie vereist dat u altijd op uw hoede bent. Ik kan u oproepen, zelfs als het midden in de nacht is of als u uitgaat naar een feestje. Wanneer ik u bel verwacht ik dat u hier bent. Begrijpt u dat?’

Hij gaat verder en ik vecht tegen mijn drang om met mijn ogen te rollen en hem een grote mond te geven.

Natuurlijk weet ik wat een PA allemaal doet, klootzak! Ik heb de beste in dienst.

‘Ja, ik begrijp het, meneer Parker,’ antwoord ik met tegenzin.

Ik doe mijn best om zo zachtmoedig en meegaand mogelijk te klinken, maar toch buig ik mijn hoofd naar beneden om de irritatie die op mijn gezicht af te lezen is, te verbergen. Dat zal waarschijnlijk één van mijn zwaktes zijn in dit spel waar ik mezelf in heb gewerkt. Ik mag hem mijn koppige kant niet tonen. Dat zou het einde kunnen betekenen. Nu hij het over Daniel heeft... ik moet hem nog bedanken omdat hij me hierbij heeft geholpen. Zonder Dan was het me nooit gelukt.

‘Dat is alles voor nu. Stacey zal u helpen met uw werk de volgende dagen voordat ze op zwangerschapsverlof vertrekt.’

Met die woorden stuurt hij me weg. Wanneer ik de deur wil openen, doet iemand anders deze open.

Er komt een dame binnen die niet echt zwanger lijkt. Ik weet niet hoe ik verwachtte dat zijn huidige PA eruit zou zien, maar het is zeker niet de persoon die nu achter Shawns bureau staat. Misschien dacht ik dat ze al goed op weg zou zijn tijdens de zwangerschap, zoals in haar laatste maand bijvoorbeeld. En misschien had ik verwacht dat ze een kleine, lelijke heks zou zijn, omdat ze voor *hem* werkt. Ik ga niet liegen, ik heb alle mensen die nauw met Shawn samenwerken eigenlijk veroordeeld om ofwel een smeerlap te zijn ofwel een bitch. Maar starend naar haar mooie gezicht, terwijl ze stralend naar me kijkt, denk ik dat ik vanaf nu beter niemand kan veroordelen. Haar dunne buik is nauwelijks te zien door het groene kledingstuk dat ze draagt.

Is dit Shawns PA?

Ze lijkt helemaal niet zwanger. De vrouw loopt naar Shawns desk om hem een stapel documenten te geven, dus ik vermoed dat ze toch zijn assistente is.

Hoe ver zou ze zitten in haar zwangerschap?

‘Stacey, dit is mevrouw Ford, zij zal jouw positie als mijn personal assistent invullen gedurende je afwezigheid hier. Je

kunt het vanaf hier overnemen,' zegt Shawn, maar zijn blik is al naar het scherm van zijn laptop gericht.

'Komt in orde, baas,' glimlacht ze beleefd.

We verlaten de kamer en Stacey begeleidt mij naar de ruimte naast Shawns kantoor. Dit is haar eigen kantoor dat ik nu mag gebruiken gedurende de tijd dat mijn plan loopt. In de eerste drie uren die ik doorbreng met Stacey laat ze mij vooral zien waar de bestanden worden bewaard. Tegelijk leert ze mij haar manier van organiseren aan. Ze noemt me de hele tijd Stephie, hetgeen ik heel raar vind. Maar goed, ik zal eraan moeten wennen. Soms antwoord ik niet eens omdat ik denk dat ze tegen iemand anders spreekt voordat ik beseft dat het mijn valse identiteit is.

'Je mag me Steph noemen,' zeg ik uiteindelijk na de naam voor de tiende keer gehoord te hebben.

'Oh, oké,' lacht ze, en ze begint met me de hele tijd Steph te noemen. Dit is veel gemakkelijker voor mij. We lunchen samen en ik zie dat ze een berg eten naar binnen slokt.

Wanneer ik haar vraag waarom ze zoveel eet, zegt ze simpel: 'Ik eet voor twee nu.'

'Juist, ja,' lach ik breed.

We brengen de hele middag samen door. Stacey laat me zien hoe ik de schema's van Shawn moet bijhouden en waar ze alle confidentiële contactinformatie bewaart die ik nodig zal hebben om ofwel belangrijke klanten ofwel werknemers te contacteren. In de map zitten ook de telefoonnummers van Shawns favoriete restaurants en een lijst van vrouwen die hij tegenwoordig ziet. Deze dag op kantoor heeft mij meteen met zoveel informatie gebombardeerd dat ik Stacey niet eens naar haar leven heb kunnen vragen. Ze vraagt mij ook niets over mijn persoonlijk leven, waar ik enorm dankbaar voor ben. Ik wil het liefst zo weinig mogelijk liegen tegen haar, ook al is dit

alles gewoon één grote leugen. Hoe minder ze van me weet, hoe beter.

‘Meneer Parker heeft je niet één keer gebeld sinds deze ochtend om te zeggen dat hij iets nodig heeft. Is dat normaal?’ vraag ik nieuwsgierig terwijl we uit de lift stappen om naar de lobby te gaan.

‘Hij heeft zijn dagen waarop hij te druk bezig is met het lezen van contracten of met het ontvangen van investeerders van bedrijven. In dat geval kan hij gemakkelijk de hele dag ongestoord doorbrengen in zijn kantoor. Hij vraagt niet eens om een lunch voor hem te halen. Dit is één van die dagen,’ legt Stacey uit. ‘Maak je geen zorgen, je zal morgen waarschijnlijk kennis maken met het echte werk,’ lacht ze nadat we uit het gebouw zijn gestapt en midden op de drukke straten van Londen zijn beland.

‘Oh, ik was gewoon benieuwd. Hoe dan ook, ik ga ervandoor. Tot morgen!’

Ik zwaai haar gedag en zij doet hetzelfde. Wanneer ik de hoek om ben zoek ik naar mijn auto. Ik spot de zwarte Mercedes en kijk nerveus over mijn linkerschouder om er zeker van te zijn dat niemand mij ziet, voordat ik op de achterbank van de auto ga zitten.

Ik moet dringend een minder opvallende wagen krijgen dan deze.

***

De volgende ochtend spring ik op de bestuurderszetel van mijn nieuwe Ford Fiesta en rijd ik zelf naar Parker Conglomerate. Mijn chauffeur zou kunnen opvallen als hij me naar mijn werk brengt, dus daarom doe ik het liever zelf. Het is eigenlijk best leuk om zelf nog eens met de auto te rijden. Mijn ouders vinden het gevaarlijk als ik zelf het stuur in

handen neem. Ik heb een chauffeur, dus volgens hen moet ik daar ook gebruik van maken.

‘Nieuwe auto?’

Ik spring op en schrik bij het horen van Stacey’s stem wanneer ik de auto op slot doe.

Shit, heeft ze me gisteren in mijn Mercedes gezien?

‘Nee, uhm... De Mercedes is eigenlijk niet van mij. Ik leende hem gewoon van een vriendin die naar Australië op vakantie is, maar nu gebruik ik mijn eigen auto terug,’ zeg ik nerveus.

Ik flap de woorden eruit als het idee in mij opkomt.

Dat klonk eigenlijk best geloofwaardig...

‘Gelukzak. Ik wou dat ik ook zo’n gulle vriendin had. Ik ben het pendelen in Londen zo beu,’ jammert ze als we van de parking naar haar kantoor lopen.

Het eerste dat Stacey mij vandaag aanleert is hoe ik Shawns koffie moet klaarmaken. Hij houdt van zwart met een klontje bruine suiker. Terwijl de koffie gezet wordt, vertelt ze me over zijn dagelijkse routine wanneer hij op kantoor is. Hij komt binnen om stipt negen uur, gaat lunchen wanneer het hem past en blijft dan in zijn kantoor tot ’s avonds laat als hij niet naar een feest of een date moet met één van zijn flirts. Als zijn PA wordt er van mij verwacht om te blijven wanneer hij daarom vraagt, maar als hij dat niet doet, ben ik vrij om te vertrekken rond vijf uur ’s avonds.

Mooi, dan heb ik nog tijd voor mezelf.

‘Er gaan ook dagen zijn waarop één van zijn flirts onverwacht binnenspringt. Shawn vindt het niet echt leuk om dat deel van zijn leven hierbinnen te brengen, maar soms gebeurt het toch. Het enige wat je in dit geval moet doen, is tegen de vrouw zeggen dat hij op dat moment druk bezig is en dat hij niet gestoord kan worden. Dat geldt voor iedereen en ik

bedoel echt iedereen. Zelfs als het verdomme Kim Kardashian is, als je begrijpt wat ik bedoel. Je laat haar niet binnen.'

'Begrepen,' knik ik.

Dus hij is tenminste professioneel, concludeer ik. Toch iets goed aan hem. Ik wil zo graag meer vragen stellen over Shawn, maar ik hou mij in.

Ik heb twee maanden de tijd. Het gaat niet lang duren voordat ik eindelijk kan zien wie hij echt is.

'Wacht, wie is Kim Kardashian?' vraag ik verward.

'Weet je niet wie Kim Kardashian is? Hét supermodel Kim Kardashian?'

Stacey hapt naar adem en staart me ongeloofig aan.

'Sorry, ik ben niet zoveel bezig met mode,' lieg ik schaapachtig.

Natuurlijk ken ik haar naam en weet ik dat ze een beroemd model is, maar ik ken haar niet persoonlijk.

Waarom denken mensen dat ze iemand echt kennen terwijl dat helemaal niet zo is? Ik heb echt medelijden met beroemdheden.

'Je bent te schattig, lieverd! We kunnen tijdens de lunch roddelen, maar nu is de koffie klaar en de baas zal hier binnen enkele minuten aankomen. Ik zal de eer aan jou laten om de koffie naar zijn bureau te brengen,' zegt ze met een speelse lach.

Ze gaat achter haar bureau zitten en begint op het toetsenbord van haar laptop te tikken.

Ik maak Shawns koffie verder klaar en breng het naar zijn bureau wanneer mijn ogen een paar documenten opvangen die er liggen.

Nu, ik ben geen nieuwsgierig persoon, ik zweer het, maar ik ben hier met een reden, toch? Dus in plaats van meteen terug te keren naar Stacey's kantoor, stap ik rond het bureau. Ik ga met mijn ogen over alle geprinte of geschreven papieren en

folders zonder ook maar iets aan te raken. Mijn pupillen vergroten bij het zien van één van de documenten.

Lodge Group of Companies

Voor ik de papieren van dichterbij kan bekijken zwaait de deur open. Shawn komt binnen in een blauw pak met een aura vol autoriteit en intimidatie. Ik ga direct uit zijn weg en slaak een zucht van opluchting bij het feit dat hij te druk bezig is op zijn telefoon om aandacht aan mij te besteden. Mijn hart klopt zo hevig tegen mijn borst en mijn knieën knikken alsof ze mijn gewicht niet langer kunnen dragen. Ik bid dat ik niet ga vallen op deze hoge naaldhakken en stap naar de deur nadat ik hem goede morgen heb gewenst. Net wanneer ik wil buitenstappen, hoor ik zijn zware Engelse accent.

‘Mevrouw Ford.’

Ik blijf als vastgenageld aan de vloer staan.

Fuck! Heeft hij mij zien rondneuzen?

Traag draai ik mij om met een kleine glimlach op mijn gezicht.

‘Ja, meneer Parker?’

Ik zie zijn blik over mijne hele lichaam glijden voordat hij met die prachtige mooie groene ogen in die van mij kijkt. Zijn blik toont echter geen enkele emotie en verraadt zijn gedachten niet.

‘Ik heb straks een belangrijke lunchmeeting met één van onze buitenlandse investeerders. Ik heb uw hulp daarbij nodig. Het staat niet in mijn schema voor vandaag, dus vertel Stacey om mijn schema aan te passen van elf tot drie.’

Godverdomme, die vent brengt mij in verwarring.

‘Dat zal ik doen, meneer. Nog iets anders?’

Ik struikel haast over mijn woorden.

‘Laat Stacey weten dat de meeting met de Greysons is. Ze weet wat ze moet doen,’ voegt hij na een moment van stilte toe.

Alweer hoor ik in zijn stem dat hij me afwimpelt. Het is alsof hij niet anders doet dan mensen wegsturen. Ik bijt op mijn tong om hem geen grote mond te geven.

Lul!

‘Begrepen,’ is het enige wat ik zeg voordat ik wegga en Stacey’s kantoor binnenstap.

Stacey’s reactie nadat ik haar vertel dat de meeting met de Greysons is, wekt mijn nieuwsgierigheid op. Ze wordt plotseling heel nerveus, wat ik, voor zover ik haar ken, niet gewoon ben van haar. Normaal gezien is ze altijd rustig en voorbereid op alles wat er kan gebeuren. Ze begint alle restaurants te bellen in heel Londen met een ster Michelin. Ze probeert te reserveren in één van de restaurants en ik weet zeker dat ze op het punt staat om het op te geven als elk restaurant volgeboekt blijkt te zijn.

‘Hey, hey, rustig aan,’ grinnik ik om haar een beetje te kalmeren.

‘Je begrijpt het niet, Steph. De Greysons zijn mensen die Shawn al jaren probeert te imponeren. Hij probeert ze zover te krijgen dat ze hun investeringen overhevelen naar zijn bedrijf. Ze komen ééns in vier maanden naar Londen en elke keer zorgt Shawn ervoor dat hun verblijf zo aangenaam mogelijk is als Londen kan bieden. Hij boekt kamers in de duurste vijfsterrenhotels van Londen en zorgt ervoor dat ze gratis mogen lunchen of dineren in de best gerenommeerde sterrenrestaurants. Hij ging zelfs zo ver dat hij de Greysonprinses had gedatet alleen maar om de investering te krijgen. Dit is een grote deal voor onze baas en als ik niet de beste lunch regel voor hen, zal dat niet veel goeds beloven voor ons allemaal. Je kan Shawn niet zomaar teleurstellen zonder de volle laag te verwachten. Hij is... temperamentvol, laten we het zo zeggen.’

Ik neem al de informatie in mij op. Dit is interessant. Shawn is dus een klootzak als hij zijn zin niet krijgt. Dat had ik wel al verwacht.

De Greysons, hè?

Ik heb nog nooit van hen gehoord binnen onze kringen, dus zo belangrijk kunnen ze niet zijn. Voordat ik er verder over nadenk, besluit ik om Stacey te helpen deze keer. Ik kan het niet aan om haar zo gefrustreerd te zien. Het kan niet goed zijn voor haar zwangerschap en voor de baby in haar buik.

‘Laat mij maar een paar telefoontjes plegen. Ik zal zien of ik je kan helpen met je dilemma,’ zeg ik als ik mijn telefoon al uit mijn handtas neem.

Ik excuseer mezelf en zonder me af om te telefoneren.

‘Stephanie! Wat een verrassing.’

Het typische Britse accent van James begroet mij na een paar seconden.

‘Hoe gaat het met je?’

‘James, het gaat goed met me. Luister, ik moet je om een gunst vragen en ik hoop dat mam en pap er niet achter komen,’ zeg ik lief.

‘Natuurlijk, vertel het nu maar, wat kan ik voor je doen, meisje?’

Ik leg James mijn plan uit en slaak een zucht van opluchting nadat ik het telefoontje heb beëindigd. Ik wist dat ik op James kon rekenen. Ik ken hem bijna mijn hele leven, zelfs vóór hij de bekende chef James Lowe werd. Hij is nog steeds dezelfde James voor mij en mijn familie als voorheen.

Met een brede glimlach vertel ik Stacey dat ik een reservatie heb geregeld bij het sterrenrestaurant van James Lowe. Ze kijkt me ongelovig aan bij mijn nieuws.

‘Hoe heb je dat in godsnaam geregeld? Ik heb letterlijk twee minuten geleden naar dat restaurant gebeld. Ik heb zelfs

Shawns naam gebruikt om voor een reservatie te zorgen, maar ze zeiden dat ze al vol zitten tot binnen een maand.’

Ze kijkt me vol ongeloof en ontzag aan.

‘Ik ken misschien iemand die iemand kent, die dan weer iemand kent van dat restaurant. Je weet wat ik bedoel.’

Ik knipoog naar haar en giechel bij haar prompte reactie.

‘Je bent een heldin! Oké, nu moet ik alleen nog bloemen regelen voor de Greysonprinses en dan kunnen jullie vertrekken.’

Ze klapt in haar handen van opwindning.

Bloemen?

***

Om elf uur stipt belt Shawn mij op en verzoekt hij me om hem te vergezellen in zijn kantoor zodat we naar het restaurant kunnen vertrekken. Ik stap zijn kantoor binnen en zie hem bij de glasmuur staan terwijl hij staart naar de horizon van Londen. Ik sta rustig voor zijn bureau en wacht tot hij zich omdraait naar mij.

‘Heeft Stacey u verteld hoe belangrijk deze lunch is voor mij?’

Hij breekt de stilte. Zijn toon is somber alsof hij diep in gedachten verzonken is.

‘Ja, meneer Parker.’

‘De Greysons zijn zeker niet de makkelijkste mensen om mee om te gaan.’

Ik weet niet waar dit gesprek naartoe gaat, maar ik blijf stil en luister naar hem.

‘Het enige wat je moet doen is je hoofd omlaaghouden en aan mijn zijde blijven. Je praat alleen als er tegen je wordt gesproken. Is dat duidelijk?’ beveelt hij me op een toon alsof

hij één of andere geheim agent is die voor een spectaculaire zware opdracht staat.

Okééé dan...

‘Ik begrijp het, meneer,’ knik ik, ook al heeft hij nog steeds zijn rug naar mij toe gekeerd.

‘Heb je de bloemen?’ vraagt hij en ik knik weer.

Wanneer hij geen antwoord hoort van mij, draait hij zich eindelijk om. Ik zweer dat ik een emotie zag in zijn schitterende ogen, maar het gebeurde zo snel dat ik twijfel of ik het me niet heb ingebeeld.

‘De bloemen?’ vraagt hij weer, dit keer ongeduldiger.

‘J-ja, meneer. Ze liggen al in uw auto.’

Ik huiver bij de gedachte hoe onzeker ik klink.

Fuck! Ik moet me echt herpakken.

Niet in zijn ogen kijken. Niet in zijn ogen kijken.

Bij die woorden loopt hij zijn kantoor uit. Ik loop achter hem aan als een schoothondje. Het is moeilijk om hem bij te houden met deze verdomde stiletto’s.

Ik moet gemakkelijkere pumps zoeken als ik die lange benen van hem de hele dag door moet volgen.

Wanneer we in de ondergrondse parking aankomen wil ik op de passagiersstoel van zijn auto instappen; Cindy doet dat namelijk altijd wanneer ze met mij in de auto zit. Als ik aan de rechterkant van de auto instap, zit ik opeens achter het stuur van de wagen.

Huh?

Oh, ja. We zijn in Engeland.

Waarom moeten ze alles hier zo ingewikkeld maken door de bestuurderspost van een auto aan de rechterkant te plaatsen in plaats van aan de linkerkant?

Ik loop naar de linkerkant van de wagen. Als mijn rechervoet al in de auto is, onderbreekt Shawn me.

‘Mevrouw Ford, achterbank,’ zegt hij vanaf de achterbank.

Ik ben eerst wat in de war over wat hij zegt.

‘Achterbank,’ herhaalt hij geïrriteerd door mijn domheid.

Ik vloek binnensmonds door zijn bevelende en geïrriteerde toon. Ik sluit de deur van de passagierszetel en stap naar de andere kant van de auto om naast Shawn op de achterbank te glijden. Ik vraag de chauffeur, Martin, om ons naar restaurant James Lowe te brengen. Niet veel later rijden we door het drukke verkeer van Londen.

Het is stil in de auto. Ik heb Stacey’s tablet in mijn ene hand. Het boeket bloemen ligt tussen Shawn en mij. Dit is het dichtst dat ik ooit bij hem ben gekomen en ondanks de lege ruimte tussen ons in kan ik de warmte van zijn lichaam voelen. Hij ruikt zo lekker.

Wat de fuck, Stephanie? Stop met zo over hem te denken.

Hij is een klootzak. Ik kan helemaal niets goed in hem zien, zelfs als het gewoon zijn geur is of de manier waarop zijn ogen schitteren.

Nee. Dit gaat niet gebeuren. Daarom staar ik uit het raam en denk ik terug aan het papier op zijn bureau.

Ik heb zoveel vragen en beloof mijzelf dat ik ooit, op een dag, een antwoord ga krijgen op al de vragen die door mijn hoofd spoken.

Hoofdstuk 3

Het moment dat we binnenstappen in het sterrenrestaurant word ik zenuwachtig. Ik heb succesvol samengespannen met James. Hij zal mijn spel meespelen door mijn echte identiteit te verbergen, maar ik mag er niet te laks over worden. Ik ken een handvol mensen van zijn vertrouwde keukenstaf door mijn sporadische visites of door wanneer mijn ouders hem hebben gevraagd te koken tijdens diners. Hij leent onze jet vaak zodat hij zijn eigen crew kan meebrengen.

Ik hoop dat hij iedereen gewaarschuwd heeft over deze kleine show die ik probeer op te zetten.

‘Reservatie op de naam van meneer Parker, alstublieft,’ vertel ik de gastvrouw.

Even zie ik haar ogen vergroten omdat ze mij herkent voordat ze vriendelijk glimlacht en ons naar een aparte zaal leidt, weg van de andere klanten.

Gelukkig, ze heeft niets gezegd. Dat was op het nippertje.

‘Chef James heeft een zeer speciale maaltijd voor u en uw gasten klaargemaakt, meneer Parker,’ zegt de vrouw beleefd met een glimlach die Shawn met een knikje beantwoordt.

Ze draait zich om en verlaat de zaal waardoor we met ons twee aan de tafel voor twaalf personen zitten.

Ik herinner me zijn woorden van daarjuist, neem plaats naast hem, en leg de bloemen op de tafel terwijl we wachten tot zijn gasten arriveren. Ik kijk rond en merk de reeks van mijn favoriete wijnen en gekoelde bubbels op aan het einde van de tafel.

James denkt echt aan alles als hij het niet te druk heeft met de baas te spelen over zijn personeel, lach ik bij mezelf.

Shawn is enkele minuten op zijn telefoon bezig voordat de deur opengaat. Er komt een man binnen van middelbare

leeftijd, vergezeld door een andere man die niet ouder kan zijn dan Shawn, en een vrouw van ongeveer mijn leeftijd.

‘Shawn! Goed om je te zien, jongen.’

De man van middelbare leeftijd straalt wanneer Shawn opstaat van zijn stoel en hij de man zijn hand schudt. Met zijn volle baard, spitse, maar sceptische bruine ogen, opstaande neus en indrukwekkend rechte houding, weet ik al meteen dat het een aristocratische familie is.

‘Rick, ik ben blij dat je met me kon komen lunchen,’ erkent Shawn, nog steeds met die autoriteit die hij altijd lijkt uit te stralen.

‘Waar is het feest deze avond, man?’ vraagt de andere man.

De jonge man grinnikt terwijl hij Shawn een schouderklopje geeft en voor de eerste keer sinds ik hem heb ontmoet, grinnikt Shawn ook. Deze man, hoewel hij in zekere zin op die Rick lijkt, straalt een meer ontspannen sfeer uit dan de oudere Greyson. Hij heeft dezelfde bruine ogen, alleen heeft hij dikkere wenkbrauwen en donkerdere wimpers.

‘Ik stuur je het adres nog wel. Felix heeft net een nieuw penthouse gekocht waar hij een feest in organiseert vanavond.’

Ik knipper van ongeloof met de plotselinge verandering in Shawns humeur. Normaal heeft hij altijd een frons op zijn gezicht, maar nu lijkt hij jonger en zorgeloos. Natuurlijk kan ik het kuiltje niet missen dat op zijn gezicht verschijnt wanneer hij lacht.

‘Ik hoop dat ik ook uitgenodigd ben,’ vraagt een zachte stem.

Als ik wegkijk van Shawn om te kijken waar de stem vandaan komt, zie ik de jonge vrouw naar hem staren alsof hij een maaltijd op zichzelf is. Ze is heel mooi met haar chocoladebruin haar dat in golven op haar schouders neervalt. Ik ben altijd jaloers geweest op brunettes en mijn afgunst borrelt naar de oppervlakte als ik deze vrouw aanstaar.

‘Natuurlijk, Melissa, en ik zal jouw date zijn. Je ziet er trouwens prachtig uit.’

Shawn knipoogt naar haar voordat er een grijns op zijn gezicht verschijnt. Zoals een echte casanova overhandigt hij haar het boeket bloemen. Ik merk op dat ze een gil probeert te bedwingen terwijl ik dan weer mijn best doe om niet met mijn ogen te rollen. Het is alsof ik naar het begin kijk van een stomme rom-com.

Ze begroeten elkaar nu al zo’n vijf minuten en Shawn heeft niet eens geprobeerd om me voor te stellen aan hen.

Je bent gewoon zijn PA. Juist, ja. Waarom zou hij dat ook doen?

Wanneer we eindelijk zijn gaan zitten, merkt de jongere man mijn aanwezigheid op.

‘En wie is deze mooie vrouw die je bij je hebt, Shawn? Damn, man! Ik dacht dat je het nog steeds deed met Kelsey en dat...’

‘... Jack!’ Melissa onderbreekt hem.

‘Sorry, zusje, ik vermeld alleen de feiten. Toch Shawn?’

Hij lacht, maar zijn ogen zijn nog steeds op mij gericht.

‘Wel, dit is mevrouw Ford. Ze is mijn tijdelijke PA nu Stacey met zwangerschapsverlof vertrekt binnenkort,’ stelt Shawn mij voor op een zakelijke toon.

‘Ik ben er zeker van dat je ook een voornaam hebt, liefje. Ik ben Jack trouwens,’ zegt hij terwijl hij zijn hand naar mij uitsteekt.

Ik schenk hem een vriendelijke lach en schud hem de hand.

‘Ik heet Stephie, maar Steph is goed.’

‘Dat is een rare naam voor een meisje,’ snuift Melissa.

Uhm, bitch!

‘Oh, en Melissa klinkt goed? Melissa... Mels... Mals... Wil je je steak mals?’

Jack antwoordt en ik moet mijn lach onderdrukken wanneer ik zie hoe opvliegend ze eruitziet. Dan draait hij zich naar mij toe met een grote grijns op zijn gezicht, terwijl hij samenzweerderig knipoogt naar mij.

Dit zet me aan het denken. Waarom heeft Shawn me gewaarschuwd over hoe moeilijk de Greysons zijn terwijl ik alleen een normale rijke familie zie? Jack ziet eruit als een fatsoenlijke jongen en Melissa, hoewel ze eruitziet als een bitch, lijkt me niet echt zo moeilijk om mee om te gaan. Overdreef hij alleen maar met zijn waarschuwing zodat ik stil zou blijven en niets zou verpesten voor hem?

Man, die jongen zijn ego...

‘Nu is het genoeg, jullie twee. We zijn hier om te eten, dus bederf mijn eetlust alsjeblieft niet door elkaar in de haren te vliegen.’

De berisping van Rick komt binnen met een knal en iedereen aan tafel zwijgt. Hij is zeker niet iemand om mee te sollen.

De eerste gang van het viergangenmenu wordt meteen geserveerd. Onze gastheer serveert ons een glaasje champagne, gevolgd door één van mijn favoriete wijnen. Ik kalmeer een beetje als ik zie dat de gastheer geen bekende is voor mij.

‘Dus Rick, heb je al wat nagedacht over mijn voorstel?’

Shawn breekt de stilte. Met een serieuze blik kijkt Rick hem aan waarna beide mannen in een zakelijk gesprek duiken.

De rest van de drie gangen van ons menu luister ik naar de twee mannen en probeer ik mij te focussen op hun gesprek. Misschien zou ik iets belangrijk kunnen opvangen of zou Shawn Stacey’s tablet aan mij vragen om wat details in op te zoeken over hun deal. Ik ben echter al snel afgeleid wanneer ik zie dat Melissa met glimmende ogen naar Shawn kijkt de hele tijd.

Meent ze dit?

Ik bedoel, denkt ze echt dat dit soort gedrag de aandacht trekt van een man? We leven verdomme in de éérentwintigste eeuw.

Wanneer het dessert geserveerd wordt, komt James even langs bij onze tafel. Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel, maar word weer wat rustiger wanneer ik zie dat hij mij amper aankijkt en vooral praat met Shawn en Rick. Daarna loopt hij de zaal weer uit.

Ik moet hem deze avond echt bezoeken en hem persoonlijk bedanken voor deze gunst.

‘Dus Steph, heb je plannen voor vanavond?’ vraagt Jack wanneer hij naast me komt lopen op het moment dat we de zaal verlaten.

Rick en Shawn, met Melissa die hem volgt als schoothondje, lopen achter ons aan.

‘Uhm, ja. Eigenlijk wel,’ zeg ik met mijn geplande bezoek aan James in gedachten.

‘Kan je die misschien... verzetten? Ik wil je graag uitnodigen als date op het feest van deze avond,’ glimlacht hij.

Knap en flirterig.

Ik ben het gewend dat mannen zoals hij naar me toekomen. Het is voor mij praktisch een hobby geworden hoe ik met hen moet omgaan.

Ik denk even na over zijn uitnodiging. Dit is de perfecte mogelijkheid om een glimp op te vangen van Shawns leven buiten de vier muren van zijn kantoor. Misschien kan ik hem vanavond op iets betrappen, want, laten we toegeven, ik heb niet voor een doorbraak gezorgd in de twee dagen die ik met hem heb doorgebracht in zijn kantoor. Hij zit altijd in zijn eigen werkruimte en ik zie hem maar een paar minuten per dag... James zal dan maar even moeten wachten op mijn bezoek. Dit weekend past beter voor me en waarschijnlijk ook voor hem.

‘Ja, natuurlijk,’ lach ik.

‘Geweldig! Kan je me misschien je nummer en je adres geven.’

Jack geeft me zijn telefoon zodat ik het kan intypen.

‘Dan zal ik je oppikken om tien uur?’

Ik typ mijn vals telefoonnummer en adres in voordat ik zijn telefoon aan hem teruggeef. Er is een nieuw telefoonnummer aangemaakt speciaal voor de uitvoering van mijn plan. Geen enkele persoon die ik hier leer kennen mag mijn echte telefoonnummer in handen krijgen.

‘Tien uur is prima,’ antwoord ik wanneer we de parking bereiken.

‘Zie je vanavond, schoonheid,’ knipoogt hij voordat hij naar zijn familie loopt die net in hun auto zitten.

Het is een Lamborghini, de auto bij uitstek voor de rijken.

Wanneer ik naast Shawn in de auto stap, draait hij zich naar me toe.

‘Welk deel van “houd je hoofd omlaag en spreek alleen wanneer er tegen je gesproken wordt” heeft u niet begrepen, mevrouw Ford,’ blaft hij boos, wat me doet opspringen.

Waarom schrik ik zo vaak wanneer hij in mijn buurt is?

‘Want beginnen flirten met een potentiële investeerder is niet echt wat ik daarmee bedoelde,’ gaat hij verder.

Ik? Flirten? Wat de hell?! Ik was helemaal niet aan het flirten met Jack. Wat denkt die vent wel?

‘Sorry, maar ik heb gedaan wat u mij heeft opgedragen om te doen, meneer Parker. Ik heb alleen gesproken wanneer er tegen mij werd gesproken. Jack vroeg mij om mijn voornaam en die heb ik hem gegeven. Hij nodigde mij uit op het feest en ik heb toegestemd omdat ik dacht dat wanneer de uitnodiging van uw potentiële investeerder zou weigeren, dit nadelig zou zijn voor uw businessdeal. Ik had er geen slechte bedoelingen mee. Het spijt me heel erg, meneer Parker.’

Ik realiseer mij nu pas hoe luid mijn stem is in deze auto en hoe ik bijna bits en neerbuigend klink. Mijn wangen kleuren rood omdat ik mijn woede probeer te bedwingen. Zelfs als ik in mijn eigen voordeel heb gehandeld voor het aanvaarden van Jacks uitnodiging – dat weet hij niet – toch was ik ver weg van flirterig. Ik laat door niemand zeggen dat ik flirterig ben wanneer dat niet zo is. Hoe meer tijd ik met Shawn doorbreng, hoe arroganter hij lijkt.

Hij trekt een wenkbrauw op bij mijn uitbarsting.

‘Meneer Greyson,’ zegt hij.

‘Wat?’

Ik knipper verward.

‘Het is meneer Greyson voor u, mevrouw Ford, niet Jack.’

Fuck you, gigantische klootzak!

‘Ik reageerde alleen op *meneer Greysons* vragen en uitnodiging omdat ik dacht dat het gunstig zou zijn voor uw businessdeal, meneer Parker,’ antwoord ik na diep te hebben ingeademd.

Ik kan het me niet veroorloven dat hij me ontslaat als zijn PA als ik nog niet eens een beetje geluk heb gehad in mijn plan. Al mijn inspanningen zouden naar de vaantjes zijn en dan moet ik weer opnieuw beginnen, of zelfs erger, het feit accepteren om deze sukkel als mijn echtgenoot te hebben eens deze zes maanden voorbij zijn.

‘Dat is niet iets dat u voor mij moest doen, mevrouw Ford,’ zegt hij kalm terwijl hij alweer voor zich uitstaart.

‘Het staat genoteerd, meneer Parker... En wat verwacht u dat ik doe met meneer Greyson? Wilt u dat ik de uitnodiging afzeg voor vanavond?’

Deze keer probeer ik mijn toon onder controle te houden.

‘Dat maakt niet uit.’

Hij haalt nonchalant zijn schouders op alsof hij enkele minuten geleden niet tegen me heeft geroepen.

De rest van de rit terug naar het kantoor zeggen we beiden niets meer. Shawn doet alsof ik niet eens besta.

***

‘En, hoe was de lunch?’ vraagt Stacey nieuwsgierig zodra ik haar kantoor binnenstap.

‘Heerlijk,’ antwoord ik met een geforceerde glimlach.

‘Ik bedoel: Hoe is het gegaan met de Greysons?’

‘Goed, denk ik? Wel, Jack heeft mij uitgenodigd voor het feest deze vanavond,’ vertel ik haar.

Als ik vanavond uitga met die gast, kan Stacey me misschien wat meer vertellen over hem.

‘Jack Greyson heeft je uitgenodigd als date voor het feest van deze avond?’

Ze roept de zin verbaasd uit alsof ik twee hoofden heb gekregen.

‘Ja...?’

Opeens ben ik een beetje onzeker geworden.

‘Wel, niet alleen hij. Meneer Parker heeft hem eigenlijk uitgenodigd naar dat feest en het eindigde ermee dat Jack mij meevroeg als zijn date,’ voeg ik toe.

Ik wil niet dat Stacey denkt dat ik zo goedgegelovig ben dat ik akkoord ga om met iemand te gaan feesten die ik nog maar net heb ontmoet.

Maar je bent ermee akkoord gegaan om uit te gaan met iemand die je nog maar net hebt ontmoet.

Fuck!

Ja, maar ik heb een geldige reden. Dit is nog altijd deel van mijn plan. Niet meer dan dat.

‘Oh mijn God Steph! Weet je wel hoe een grote deal dit is! Dit soort jongens nodigen niet zomaar een paar mensen uit op hun feesten. Je moet echt in zijn oog zijn gesprongen.’

Ik weet precies wat ze bedoelt, want ook ik heb een zeer gesloten vriendenkring. Misschien wil ik het niet toegeven, maar het is waar dat wij, de rijken, ons aantal vrienden meestal beperkt houden. Maar goed, ik moet meer te weten komen over deze fuif zodat ik een plan kan bedenken.

Zal het zo een feest zijn zoals degenen die mijn vrienden en ik organiseren? Rustig en privé?

Of wordt het een wilder, drink-zoveel-totdat-je-erbij-neervalt feestje?

Of wordt het misschien een rook-al-de-wiet-die-je-wilt-totdat-je-in-het-ziekenhuis-belandt feest?

Of nog erger, wat als het een soort orgie-feestje wordt?

Fuck! Waarom heb ik daar niet aan gedacht voordat ik inging op de uitnodiging?

‘Ben jij er al geweest? Op zo’n soort feest, bedoel ik.’

Stacey denkt even na over mijn vraag voordat ze ontkennend haar hoofd schudt.

‘Zoals ik al heb gezegd: ze nodigen niet zomaar iedereen uit, maar van wat ik heb gehoord, kunnen zo’n feesten er behoorlijk wild aan toe gaan. Shawns vriendenkring staat gekend voor dit soort aangelegenheden.’

Oké, ik kan een wild feestje wel aan. Ze heeft tenminste niets gezegd over drugs of seks.

‘Maak je geen zorgen. Jack kan een heel redelijke jongen zijn als hij wil,’ lacht Stacey wanneer ze mijn angstige gezicht ziet.

Ik kan me al voorstellen hoe ik eruitzie met al die gedachten die door mijn hoofd spoken.

‘Hou je telefoon bij de hand voor het geval dat ik vanavond word geveild aan de hoogste bieder op dat verdomde feest,’ grap ik.

Stacey lacht met me mee, maar ik kan de knagende angst voor het feest niet weghelpen.

***

Ik kies ervoor om één van mijn oudere jurken te dragen. Een zwarte vintagejurk van Chanel die ik combineer met mijn brandschone rode stiletto's en een zwart avondtasje van de Zara. Ik heb geleerd dat je een duur kledingstuk makkelijk kan camoufleren door het te combineren met een paar goedkope accessoires. Ik steek mijn haar op in een chique dot en hou mijn make-up licht, maar ik kies ervoor om mijn favoriete rode lippenstift te dragen om mijn outfit compleet te maken. De jurk is wat strak bovenaan waardoor de nadruk valt op mijn borsten – iets te veel, vind ik persoonlijk, maar goed. Hopelijk val ik vanavond toch niet te veel op.

Om kwart voor tien 's avonds krijg ik een berichtje van een onbekend nummer.

Onbekend nummer: Hey Steph, het is Jack. Ik moet nog wat zaken regelen, dus ik ga je deze avond niet kunnen ophalen. Ik heb geregeld dat iemand anders je kan oppikken. Hij staat al voor je deur. Ik zie je op het feest, ja? X

Ik sla zijn nummer op en typ snel een antwoordje voordat ik mijn tasje neem en naar de lobby ga.

Aan Jack: Het is oké. Ik zie je daar.

Wanneer ik dichterbij de uitgang van het gebouw kom, merk ik een bekende auto op.

Dit kan toch niet waar zijn.

Mijn gedachte wordt beantwoord wanneer Shawn zijn lichaam half uit de auto laat glijden. Hij is gekleed in een simpele witte T-shirt dat op de meest aantrekkelijke manier aan zijn lichaam kleeft, gecombineerd met een zwarte jeans en witte sneakers. De look is compleet het tegenovergestelde van wat hij normaal op kantoor draagt. Ik kan mijn voor de hand liggende verbaasde gezicht niet verbergen over zijn uiterlijk en

over het feit dat hij hier staat... op de parking van mijn appartement.

‘Mevrouw Ford, als u klaar bent met naar mij te kijken, kan u dan in de auto stappen, alstublieft? Het verkeer is een echte hel op dit uur,’ mijmert hij terwijl hij zijn ogen over mijn lichaam laat glijden.

Nu voel ik mij gewoon een idioot.

Ben ik te chic gekleed voor het feestje?

Ik wil terug naar boven rennen en mij omkleden in een T-shirt en een jeans, maar door de ongeduldige blik die hij me toewerpt, weet ik dat ik daarvoor geen tijd heb.

‘Voor de duidelijkheid, ik was niet naar u aan het kijken, meneer Parker,’ antwoord ik wanneer ik naar de andere kant van de auto stap.

Hoofdstuk 4

‘Dus vertel me eens mevrouw Ford, hoe kan een invaller zoals u het zich veroorloven om in een gebouw te wonen zoals dát?’ vraagt Shawn eentonig.

Ik kronkel ongemakkelijk omdat het idee alleen maar in me opkomt. Natuurlijk merkt hij op dat het een duur gebouw is waar ik buitengestapt ben, net zoals iedereen zou opmerken.

Hoe kan ik zo stom zijn?

Ik probeer snel een geloofwaardig excuus te bedenken, want ik weet hoe opmerkzaam hij is.

‘Oh, het is eigenlijk niet mijn appartement, meneer Parker. Ik verblijf hier met een vriendin, nu ja ik let eigenlijk op haar huis, want ze trekt rond door Australië op dit moment.’

Ik wil mezelf bijna een schouderklopje geven omdat mijn leugen zo geloofwaardig is. Hij trapt er zonder twijfel met open ogen in.

‘Dat moet dan een rijke vriendin zijn die je hebt. Ik heb geprobeerd het penthouse in dat gebouw te kopen, maar blijkbaar had iemand het al gekocht voordat ik dat kon.’

Shit.

De enige keer dat hij beslist om een gesprek met me aan te gaan, kiest hij ervoor om het over dit te hebben. Kunnen we het niet over iets hebben dat niets te maken heeft met mijn bedrog?

‘Dus, dit feest... organiseert uw vriend het?’

Ik probeer er niet aan te denken hoe duidelijk mijn poging moet zijn voor Shawn om van gespreksonderwerp te veranderen.

Hij draait zich naar mij om en staart me vragend aan voordat hij weer voor zich uitkijkt.

‘Felix is als een broer voor mij, dus ja.’

Is dat alles wat hij daarop te zeggen heeft?

‘Denkt u dat ik te opgekleed ben voor de gelegenheid?’

Ik stel eindelijk de vraag die al in mijn hoofd spookt sinds ik hem zag in zijn outfit.

Hij grinnikt en wanneer ik naar hem opkijk, schudt hij zijn hoofd geamuseerd. Het schattige kuiltje in zijn wang verschijnt opnieuw.

‘Nee, u bent goed gekleed.’

Ik moet hem maar geloven op zijn woord en relax een beetje terwijl ik uit het raam kijk.

Ik denk nog steeds na over een gespreksonderwerp wanneer hij vraagt: ‘Wat heeft u hier eigenlijk naar Londen gebracht, mevrouw Ford?’

‘De kans deed zich gewoon voor.’

Ik haal nonchalant mijn schouders op.

Ik zou juist degene moeten zijn die hem vragen stelt, niet omgekeerd.

‘Waar is uw date eigenlijk?’

Hij kijkt me even aan, duidelijk in de war door mijn vraag.

‘Melissa, meneer Parker,’ herinner ik hem.

Wat een hufster!

Hij heeft het meisje letterlijk deze middag gezegd dat ze zijn date is vanavond en een paar uur later herinnert hij het zich niet eens meer. *Arrogantie, check!*

Hoe kan iemand zo neerbuigend zijn? Ik begrijp niet eens dat hij vrienden heeft... Waarschijnlijk zitten ze alleen achter zijn geld aan.

‘Ze komt wel samen met Jack,’ antwoordt hij op een verveelde manier.

Natuurlijk, hij is niet zoveel in haar geïnteresseerd als hij liet geloven tijdens de lunch. Ik denk dat Stacey gelijk had toen ze zei dat hij echt alles zou doen om de Greysons te laten investeren in zijn bedrijf. Hij zou dus zelfs zo ver gaan om

Melissa te gebruiken om Rick op die manier voor zich te winnen.

‘Weet u, u had echt je hoofd laag moeten houden zoals ik u opgedragen had. Jack ziet er misschien uit als een charmeur, maar geloof mij, dat is hij allesbehalve,’ waarschuwt hij mij, wat mij alleen nog maar meer in de war brengt.

Ik kan iemand niet veroordelen gebaseerd op de mening van enkel één andere persoon. En zeker niet als het de mening is van die stomme vent. Het is exact de reden waarom ik hier ben en al deze onzin doe zoals mezelf voordoen als zijn PA, maar dat doet er nu niet toe.

Jack was een echte gentleman tijdens de hele lunch. Ik kan onmogelijk akkoord gaan met Shawn. Natuurlijk moet ik alles wel in de gaten houden aangezien deze mensen onbekenden voor me zijn. Naar een feest gaan waar veel mensen op uitgenodigd zijn die ik amper ken of gewoon niet ken, was misschien niet mijn slimste idee ooit. Ik was te veel bezig met het zoeken naar iets wat ik tegen Shawn kan gebruiken. Er is echter geen weg meer terug nu. Ik zal voorzichtig moeten omspringen met hen.

Als iemand iets in mijn drankje zou doen, dan ben ik echt de klos. Opletten is geen probleem, maar ik kan soms wel eens naïef zijn. Altijd het goede zien in alles en iedereen, is volgens mij zowel één van mijn sterkste eigenschappen als één van mijn zwakste.

‘Ik denk echt dat ik voor mezelf kan zorgen, meneer. U moet zich geen zorgen maken over mij,’ is het enige dat ik antwoord.

‘Oh, ik maak mij geen zorgen over u, mevrouw Ford. Ik weet dat u voor uzelf kan zorgen. Ik ben meer bezorgd over hoe mijn deal met de Greysons eraan toegaat zijn na vanavond. Kijk, nu u zijn uitnodiging geaccepteerd hebt, laten

we zeggen dat u hebt ingestemd om deel te zijn van het spel dat we spelen.’

Wat de fuck bedoelt hij zelfs?

Voordat ik Shawn om uitleg kan vragen, stopt de auto en stapt hij eruit met gemak, wat ik niet had verwacht voor een man van die lengte. De chauffeur, Martin, stapt ook uit om mijn deur te openen en mij uit de auto te helpen. Ik bedank hem met een glimlach voordat ik mij naar Shawn haast wanneer hij naar de lift loopt.

Serius, waar is zijn ridderlijkheid gebleven?

Deze vent heeft mijn geloof in de goedheid van de mens drastisch verminderd.

Nog voordat de liftdeur opent voor het penthouse kan ik al de rapmuziek horen. Wanneer de deur eindelijk opengaat, komt er een walm van rook in mijn gezicht.

Dat is fucking wiet.

Geweldig. Ik ben net een feestje binnen gegaan waar ze niets anders doen dan wiet roken. Top. Echt top. Niet dus.

‘Kom maar, ik zal je voorstellen aan de gastheer,’ zegt Shawn, waarna hij zijn hand op de onderkant van mijn rug legt.

Ik moet vechten tegen de drang om te gillen bij het plotselinge en onverwachte gebaar. De warmte die zijn handpalm uitstraalt de hele tijd dat hij ons voortbeweegt, dringt door de stof van mijn jurk. Het is het enige waar ik me op kan concentreren.

Hij brengt ons dicht bij een groep mannen van ongeveer zijn leeftijd en voordat we dicht genoeg bij hen zijn, roept hij: ‘Felix, man! Toffe flat dat je hier hebt!’

De mannen, vijf om precies te zijn, draaien zich allemaal naar ons om als we de groep naderen. Een reeks groeten wordt uitgewisseld, maar degene die me opvalt is die van de jongen

die Shawn net Felix noemde. De jongen heeft een lichtbruine huidskleur en zijn zwarte haar is heel kort geschoren.

‘Shawn *fucking* Parker! Blij dat je er bent, man,’ roept hij.

Met een drankje in zijn hand trekt hij Shawn naar zich toe voor een bro-hug. Nadien richt hij zijn ogen op mij.

‘En je hebt zelfs een date meegebracht, zie ik.’

‘Donder op, man! Ze is gewoon mijn PA. Jack heeft haar trouwens uitgenodigd als *zijn* date.’

Kan hij nog irriterender zijn? Ik zweer het, elke seconde dat ik met die jongen doorbreng overtuigt mij er nog meer van dat ik niet met hem wil en ga trouwen.

‘Mevrouw Ford, dit is Felix,’ stelt hij me voor.

‘Mevrouw Ford? Serieus, wie spreekt zijn PA zo aan de dag van vandaag? Je klinkt verdomme als mijn vader,’ zegt Felix fronsend voordat hij naar me knipoogt.

‘Het is Steph,’ zeg ik eindelijk, aangezien Shawn alleen maar zijn schouders ophaalt bij de terechtwijzing van Felix.

‘Wel Steph, ik hoop dat je het vanavond naar je zin hebt. De bar is die kant op.’

Hij wijst naar het balkon met een zwembad en de bar ernaast.

‘Bedankt,’ zeg ik, alleen maar om beleefd te zijn aangezien ik zeker niets van alcohol ga drinken deze avond.

Ik moet alert zijn in het bijzijn van deze mensen die eigenlijk vreemden voor mij zijn en ik moet nuchter zijn om te ontdekken of Shawn iets uithaalt dat mijn huwelijk met hem ten gronde kan richten.

Ik sta al een paar minuten naast Shawn terwijl hij met zijn vrienden praat. Het verbaast me hoe leuk en rustig hij is bij hen. Hij maakt grappen en lacht de hele tijd. Hij ziet er zo jong uit nu, zelfs jonger dan iemand van vijftientig.

Ik merk op dat ik naar hem staar, dus kijk ik een beetje rond. Het is een penthouse zoals alle andere. Niet veel meubels

zodat de omgeving ruimer lijkt en een combinatie van wit, grijs en beige. Veel kan ik niet zien omdat een zee van mensen mijn zicht beperkt. Wanneer ik de omgeving in me heb opgenomen, kijk ik naar de mensen. Ik slaak een zucht van opluchting als ik zie dat alle dames fancy cocktailjurkjes dragen. Het valt me voor de eerste keer op dat Shawn eigenlijk de enige is die zo casual gekleed is bij alle anderen, maar toch ziet hij er niet minder goed uit dan de rest. Nee, integendeel zelfs; hij valt op tussen al die saaie pakken en feestjurken met zijn normale witte T-shirt en zijn zwarte jeans.

***

Ik verveel me te pletter! Saai !

Shawn en ik zijn hier nu al minstens een uur en ik heb hem nog niets zien doen dat schandalig is, zoals zijn tong steken in de keel van een random meisje of zichzelf bezatten of nog beter, een beetje wiet roken van de grote hoeveelheid die er in het penthouse aanwezig is. Hij heeft me niet toegestaan om in mijn eentje door het huis rond te dwalen, wat eerlijk gezegd in mijn voordeel speelt, aangezien ik hem nu kan blijven bespioneren.

‘Daar ben je!’

De bekende stem klinkt van achter de deur door de ruimte. Ik draai mij om naar een stralende Jack die naar ons loopt met achter hem een opgewonden Melissa. Ze rent letterlijk naar Shawn en kust hem op zijn lippen.

Ieuw!

‘Greyson! Ik wist niet dat je in de stad was,’ roept Felix.

Hij sluit de afstand tussen hen en ze springen op elkaar zoals middelbare schooljongens doen wanneer ze elkaar zien.

Wat is dat met die mannen en hun rare begroetingen?

‘Ik was niet van plan om te komen, maar ik heb me bedacht. Ik ben blij dat Shawn me over jouw nieuwe huis heeft verteld. Te gekke plaats, man,’ grinnikt Jack voordat hij zich naar mij draait.

‘Sorry dat ik een waardeloze date was tot nu toe. Ik hoop dat je je nog genoeg vermaakt om dit feest met me door te brengen?’ vraagt hij verontschuldigend.

‘Je bent eigenlijk precies op tijd,’ giechel ik.

Ik ben een beetje verrast wanneer hij mijn hand pakt en me dichterbij naar zich toetrekt.

Hij buigt zich voorover en zegt in mijn oor: ‘Laten we een drankje voor je halen.’

Voordat ik zelfs kan protesteren, trekt hij me al mee naar de bar. Hij bestelt twee shotjes die ik vriendelijk weiger. Als excuus gebruik ik een leugentje om bestwil en vertel hem dat ik morgenvroeg moet werken en daarom niet ga drinken.

Hij grinnikt en drinkt de shotjes allebei zelf op.

‘Wat denk je van sodawater?’

Hij lacht charmant. Ik beantwoord de lach met een knikje en een glimlach. Jack bestelt de drankjes terwijl ik kijk naar de mannen en vrouwen in het zwembad. Alle vrouwen hebben alleen hun ondergoed nog aan en de mannen hun boxersshort.

Ik zou het niet eens durven.

‘Alsjeblieft, een onschuldig glaasje sodawater voor mevrouw,’ knipoogt Jack wanneer hij mij het drankje overhandigt.

Ik drink van het glaasje zonder mijn ogen van het zwembad te richten.

***

Ik weet niet precies waar het startte of hoe. Opeens begon ik me duizelig te voelen toen ik met Jack in gesprek was. Mijn

beeld werd wazig en het begon donker en donkerder te worden voor mijn ogen.

Het constante gerinkel in mijn oren zorgt ervoor dat ik niet volledig begrijp wat Jack tegen me zegt. Er gaat een belletje af in mijn hoofd dat ik moet oppassen voor op de loer liggend gevaar nu ik helemaal alleen ben met een jongen die ik amper ken en die mijn halve lichaam door de gang draagt omdat ik zelf niet meer kan stappen. Hij opent een deur en draagt mij naar binnen voordat hij de deur sluit en op slot doet.

‘J-Jack... wa... wat-,’

Ik kan de woorden amper uitspreken omdat ik mij zo zwak voel en mijn hele lichaam zo slap als pudding is geworden. Het is zo’n raar gevoel. Ik ben me bewust van wat er allemaal gebeurt, maar mijn lichaam werkt niet mee en kan er niets aan doen.

‘Stil, schatje, we gaan onszelf gewoon een beetje vermaken voor de rest van de nacht. Je zal ervan genieten,’ fluistert hij in mijn oor.

Zijn warme adem blaast tegen mijn wang. Ik huiver en wil zo graag overgeven. Dit is niet hoe ik had verwacht dat de avond zou verlopen.

Fuck! Hij gaat misbruik van mij maken en ik kan niet eens om hulp roepen!

‘Nee...alsje-alsjeblijft...’

Het lukt me nog net om hulpeloos te huilen als ik voel hoe zijn vieze handen mijn lichaam verkennen.

‘Je bent heel mooi, Steph, weet je dat?’

Zijn handen gaan naar de zoom van mijn jurk en liften hem traag op. Ik knijp mijn ogen dicht en maak mijzelf klaar voor wat er gaat gebeuren.

‘Het verbaast me dat Shawn nog niet heeft geprobeerd je te verleiden,’ lacht hij terwijl hij met zijn hand over de binnenkant van mijn dijen streeft.

Nee! Alsjeblieft niet doen! Iemand, kom me helpen, alsjeblieft...

‘Ik zal je neuken vóór hij je krijgt en hij zal niet eens iets durven ondernemen vanwege het contract dat hij mijn vader probeert te laten ondertekenen,’ gaat hij verder.

Ik voel me ziek door alleen al naar hem te luisteren. Zijn handen komen gevaarlijk dicht bij mijn slipje waardoor ik me nog duizend keer misselijker voel.

Nee! Blijf verdomme van me af! Ga verdomme bij me vandaan!

‘Doe het alsjeblieft niet. Alsjeblieft, ik smeeek het je, Jack,’ jammer ik huilend.

De tranen rollen over mijn wangen. Jack maakt sussende geluidjes waarna hij mijn tranen wegveegt met zijn duimen. Hij streelt zacht over mijn wang en veegt het haar weg uit mijn gezicht. Daarna laat hij zijn hand naar beneden glijden. Hij gaat over mijn borst en buik tot hij stopt bij mijn slipje.

‘Rustig, schatje. Ik ga je geen pijn doen. Hoe minder je tegenwerkt, hoe makkelijker het gaat voor je. Je zal het maar een beetje voelen. Stil maar.’

Net wanneer zijn vingers in mijn slipje grazen hoor ik de deur van de kamer openslaan.

‘Fucking klootzak! Blijf verdomme van haar af!’

Het geroep weergalmt door de kamer. Het laat zelfs mijn slappe lichaam bibberen. Een seconde later voel ik dat Jacks gewicht van me af wordt getrokken. De opluchting dat ik op één of andere manier gered ben van het echte kwaad vloeit dwars door me heen. Ik hoor klappen en bonzen, maar ik kan het allemaal niet plaatsen. Er klinken meerdere schreeuwende stemmen in de kamer, maar ik kan niet herkennen van wie ze zijn.

Help me gewoon, alsjeblieft.

Ik huil nog altijd zacht omdat ik weet dat de woorden mijn mond niet verlaten.

Dit is zonder twijfel de vreselijkste ervaring die ik heb meegemaakt in mijn hele leven. Eén of andere gek had me net bijna verkracht. Hoe kon ik zo stom zijn? Hoe heb ik mijzelf zo in gevaar kunnen brengen? Mijn ouders gaan me vermoorden wanneer ze hierover horen en de Greysons kunnen hun vrijheid vaarwel kussen.

Ik ben te diep in mijn eigen gedachten verzonken dat ik niet eens opmerk dat het stil is geworden in de kamer totdat een paar sterke armen onder mijn slappe lichaam glijden en mij optillen. Mijn hoofd leunt automatisch tegen de borst van de jongen. Ik herken zijn heerlijke parfum uit duizenden.

‘Steph? Kan je me horen?’

Shawn.

Natuurlijk is de enige persoon die ik echt niet leuk vind degene die mij uit mijn gedrogeerde toestand haalt.

Ja, ik kan je horen, maar kijk, ik ben gedrogeerd en kan eigenlijk niet bewegen of praten dus...

Ik voel hem uit de kamer stappen terwijl hij mij in zijn armen draagt.

‘Ik ga haar naar huis brengen, man. Reken af met die lul voor mij, wil je,’ knarst hij tussen zijn tanden naar iemand.

‘Beschouw hem maar als gedaan,’ is het enige dat de andere persoon antwoordt.

Is dat Felix?

Het duurt niet lang voordat ik voel hoe Shawn me neerlegt op de achterbank van zijn auto. Ik hoor zijn chauffeur Martin praten. De wagen ritst enkele seconden later door het nachtverkeer van Londen.

Hij brengt me naar huis?

Welk huis? Dat van mij?

Half versuft, maak ik me even zorgen over het feit dat hij mijn plan misschien achterhaalt als hij me naar mijn huis brengt, maar dan bedenk ik dat hij me net heeft gered van een verkrachting. Ik dwing al mijn gedachten af en concentreer me op het feit dat ik ontkomen ben – gered ben – aan dat vreselijke moment.

Hij mag me overal mee naartoe nemen dat hij als thuis bestempelt, zolang het maar niet ergens is dicht bij die fucking Jack Greyson.

Hoofdstuk 5

Ik word wakker door het felle zonlicht dat door de ramen schijnt en met de ergste hoofdpijn die ik ooit gehad heb. Het bonken in mijn hoofd is zo hard dat ik beslis om nog een paar minuten in mijn bed te blijven. Wacht... Dit is mijn bed niet.

Waar ben ik?!

Ik kijk de onbekende kamer in en hoe langer ik rondkijk, hoe meer de herinnering van gisterenavond terugkomt.

Jack had me bijna verkracht.

Maar dat is niet gebeurd dankzij Shawn. Hij heeft mij gered uit de vieze handen van Jack Greyson.

Hetgeen ik me herinner van gisteren is dat hij me naar huis heeft gebracht na het feest in Felix' penthouse. Dit is duidelijk niet mijn huis, dus ik denk dat hij me naar zijn huis heeft gebracht.

Waarom heeft hij me geholpen?

En hoe is hij erachter gekomen dat ik weg was en waar Jack me had heengebracht?

Mijn hoofdpijn wordt nog erger door al die vragen die in me opkomen.

Ik sta rustig op uit bed en schuif de gordijnen opzij om zo een hele glasmuur te onthullen. De vroege ochtendzon schijnt erdoor. Er zijn een paar wolken in de lucht boven de horizon van London. In de verte zie ik de iconische London Eye. Nadat ik nog even naar buiten staar, richt ik mijn aandacht op de kamer.

Eén muur is gemaakt van rode bakstenen terwijl de rest van de muren wit geschilderd is. Het king-size bed is opgemaakt met witte lakens en blauwe kussens. De meubels allemaal van donker hout zijn gemaakt. Er hangt een grote televisie aan de muur rechts van het bed en er staat zelfs een zetel. Een gastenkamer, denk ik. Aan de andere kant is er een deur die

naar een badkamer leidt. Ik besluit mezelf een beetje op te knappen voordat ik naar Shawn ga. Ik schrik van mijn verschijning in de spiegel. Uitgelopen make-up, slordig haar, rode ogen van het huilen en een wit T-shirt dat duidelijk niet van mij is.

Betekent dit dat Shawn... mij heeft omgekleed?

Ik word vuurrood uit schaamte en frustratie. Erger dan dit kan het echt niet worden!

Oké, Stephanie. Rustig blijven.

Misschien heeft hij Stacey gebeld om hulp en is zij degene die mijn kleren heeft uitgedaan en me een wit shirt heeft aangedaan. Ja, dat is het waarschijnlijk. Zelfs ik heb iemand ingehuurd om me te helpen met alles in mijn huis in LA. Shawn zou me nooit zelf omkleden. Dat zou hij niet durven.

Eens mijn gezicht gewassen is, mijn tanden gepoetst zijn met de reservetandenborstel die klaarlag op de wastafel en ik gecheckt heb of ik mijn beha en slijpe nog wel aanheb onder het T-shirt dat gelukkig tot het midden van mijn dijen rijkt, beslis ik dat ik er fatsoenlijk genoeg uitzie om Shawn te zoeken. Wanneer ik de kamer verlaat, hoor ik meteen Britse rapmuziek.

Uhg, dit bezorgt me nog meer hoofdpijn. Kan die jongen niet eens luisteren naar normale muziek?

Ik volg het geluid en kom terecht in de keuken. De heerlijke geur van koffie, pannenkoeken en spek met eieren dringt mijn neus binnen. Het eerste dat ik zie wanneer ik verderloop is Shawns blote rug. Het enige kledingstuk dat hij draagt is een trainingsbroek die wel gevaarlijk laag op zijn heupen hangt.

In het rapport dat ik gelezen heb over hem stond nooit iets vermeld over de grote tattoo op zijn rug...

Het was me natuurlijk al eerder opgevallen dat het rapport niet zo gedetailleerd was zoals ik gevraagd had...

Het is een kleurrijke tattoo van een grote tijger die vanaf zijn schouderbladen tot aan de onderkant van zijn rug loopt.

Het rapport heeft ook nooit iets gezegd over zijn kookkunsten.

Zijn spieren spannen samen met zijn bewegingen wanneer hij de pannenkoeken omdraait in de pan. Voor een minuutje blijf ik staan om het zicht te bewonderen.

Stephanie, serieus? Je hoort deze jongen niet te mogen. Juist omdat hij je één keer gered heeft, betekent het niet dat hij een goede man voor je zal zijn. Hij is een verleider en een klootzak. Knoop dat in je oren!

Juist. Ik schud mijn hoofd even en kuch zodat hij weet dat ik er ben. Hij draait zich onmiddellijk om.

‘Goemorgen.’

Ik glimlach een beetje en ga aan de ontbijttafel zitten.

Hij knikt om me te begroeten voordat hij zich terug naar het fornuis draait. Natuurlijk, hij is nog altijd dezelfde smeerlap.

‘Hoe voel je je?’ vraagt hij als hij het eten op twee borden schept.

‘Wel, ik heb me al beter gevoeld.’

Ik probeer het weg te lachen, maar hij kijkt alleen maar bedenkelijk naar me.

‘Uhm, ik heb heel veel hoofdpijn op dit moment,’ geef ik toe, wetend dat hij dat bedoelde toen hij me vroeg hoe ik me voel.

Hij knikt.

‘Je kan een Dafalgan nemen. Normaal gezien heb ik er nog wel een paar liggen in de badkamer aan het einde van de gang. Hoe dan ook, laten we eerst ontbijten.’

Hij schuift een bord met pannenkoeken en spek met eieren door naar me voordat hij de fles sinaasappelsap opent en naast me komt zitten.

‘Kookt u uw eigen maaltijd, meneer?’ vraag ik nieuwsgierig.

Hij grinnikt even voordat hij antwoordt: ‘Ik zie er misschien niet zo uit, maar ik kan zeker overleven op mijzelf zonder een ingehuurd hulpje, mevrouw Ford.’

Ik vecht tegen de drang om mijn koffie uit te spuwen omdat mijn eerdere gedachte hierbij bevestigd wordt.

Shawn heeft mij zelf uitgekleet.

Ik duw de gedachte snel weg. Dat is iets waar ik op een later tijdstip kan over nadenken.

We eten in complete stilte verder. Ik denk na over wat ik tegen hem moet zeggen.

Mijn zozegde baas heeft mij de voorbije nacht gered van een verkrachting nadat hij me heeft gewaarschuwd over de gast die mij probeerde aan te vallen.

‘U mag gerust zeggen wat u wilt, mevrouw Ford. We zijn niet op kantoor en u bent een gast in mijn huis,’ zegt hij plotseling waarmee hij de ongemakkelijke stilte breekt en me doet opschrikken.

‘Meneer Parker, kunt u me alstublieft “Steph” noemen? Zoals u al heeft gezegd zijn we niet op kantoor nu,’ fluister ik.

Het is dringend tijd dat ik ervoor zorg dat hij minder afstandelijk wordt tegenover mij. Op deze manier ga ik nooit zijn ware aard ontdekken.

‘Wel, Steph, dan mag jij me Shawn noemen,’ antwoordt hij en ik kan merken dat zijn mondhoeken lichtjes opgetild zijn.

‘Shawn...’ begin ik.

Zijn naam tuimelt van mijn lippen op een rare, maar goede manier.

Focus Stephanie!

‘Over gisterenavond... bedankt dat je me gered hebt en dat ik hier kon slapen.’

Hij staart me bezorgd aan.

‘Het is niets, hoewel ik liever had gehad dat je mijn advies serieuzer nam. Je bent niet de eerste vrouw bij wie hij dit

gedaan heeft. Zij hadden in tegenstelling tot jou niet zo veel geluk om ongedeerd uit zijn handen te ontsnappen.'

De gedachte dat meer vrouwen hetzelfde als mij hebben meegemaakt, alleen nog erger, maakt me misselijk. Als Shawn er niet was geweest, was mij hetzelfde overkomen. Shawn weet dus dat dit andere vrouwen ook is overkomen... maar waarom heeft hij mij geholpen en niemand anders? En waarom zit Jack nog niet in de cel?

'Dat weet ik nu,' mompel ik beschaamd door mijn eigen koppigheid.

'Wat is er exact gebeurd? Hoe komt het dat je gedrogeerd was? Ik dacht dat je gisteravond geen alcohol had gedronken?' vraagt hij oprecht bezorgd.

Ik hoor een vorm van medelijden in zijn stem.

'Dat is ook zo, maar hij had me sodawater aangeboden en ik denk dat ik afgeleid raakte en daardoor niet zag dat hij iets in mijn drankje deed. Ik herinner me niet eens meer wanneer ik me duizelig begon te voelen.'

De wazige beelden, zwakke stemmen en geluiden van de muziek vallen mijn gedachten binnen. Ze brengen me terug naar dat vreselijke moment. Ik knijp mijn ogen dicht zodat de beelden verdwijnen, maar het helpt niet. Ik kan nog steeds zijn handen op mijn lichaam voelen en zijn hete adem op mijn gezicht. Zijn handen die mijn jurk optillen en over mijn lichaam glijden. Jack die zei dat het wel goed komt en dat het niet veel pijn zou doen. Mijn onderlip begint te trillen. Mijn ogen worden weer waterig als de herinnering naar boven komt.

'Hey, hey... je bent oké. Je bent veilig nu.'

Shawns stem haalt me uit de afschuwelijke herinnering.

'Shit, je trilt helemaal,' mompelt hij als hij mijn handen in die van hem neemt.

Mijn handen trillen zo hard, maar dat had ik nog niet door, tot nu dan.

‘Wat heeft hij met je proberen doen voordat ik binnenkwam, Steph?’

Zijn stem klinkt gevaarlijk en zijn ogen worden donker. Zijn kaakspieren trekken samen wanneer hij zijn tanden op elkaar zet in afwachting van mijn antwoord.

Ik slik en schud mijn hoofd omdat ik er niet meer over wil spreken.

‘Kunnen we er alsjeblieft niet meer over praten?’

Hij staart me intens lang aan. Ik besef niet dat de seconden wegtikken. Het is onmogelijk om weg te kijken. Het zou me zelfs niet lukken moest mijn leven ervan afhangen.

Na een tijdje knikt Shawn bevestigend.

‘Felix heeft al afgerekend met die sukkel. Hij zal niet meer bij jou in de buurt komen. Maak je maar geen zorgen.’

Afgerekend? Wat betekent dat?

‘Wat gebeurt er nu met je businessdeal met de Greysons, Shawn?’

Ik geef er eerlijk gezegd niets om, maar neem aan dat dit de juiste woorden zijn om te zeggen over het onderwerp omdat ik zijn zagezegde PA ben.

‘Ik wil niet samenwerken met iemand die mijn werknemers probeert te verkrachten. Ik kan heel gemakkelijk een andere investeerder vinden,’ snuift hij. ‘Eigenlijk ga ik hen al ontmoeten binnenkort.’

Ja en dat gaat mijn familie zijn natuurlijk.

‘Het spijt me dat deze deal door mij in het water is beland, Shawn.’

Ik bijt op mijn lip en sla mijn ogen neer zodat ik hem niet moet aankijken met mijn blik vol haat.

Hij zit gewoon achter ons fortuin aan. Hebzuchtige klootzak!

Net toen ik dacht dat hij iets goeds in zich had, verpest hij het. Hij geeft helemaal niets om me en wil er gewoon met ons fortuin vandoor. Gelukkig weet hij niet dat ik zijn toekomstige

echtgenote ben. Wel, ik zal er natuurlijk voor zorgen dat het huwelijk wordt afgeblazen.

‘Maakt niet uit,’ wijst hij mij af. ‘Ik ben Jacks en Melissa’s spelletjes toch zat.’

Dit wekt mijn interesse meer op dan zou moeten. Ik kijk hem weer aan en zie dat hij zijn wenkbrauw optrekt.

‘Wat bedoel je met “die spelletjes”? Net voordat we aankwamen op het feest waarschuwde je me. Je had het erover dat ik nu deel was van jullie spelletje wanneer ik akkoord ging met Jacks uitnodiging. Wat betekende dat, Shawn?’

Hij neemt diep adem en wrijft met zijn hand in zijn haar.

‘Het is nu meer een oorlog, denk ik. Maar het begon met gewoon treiteren. Die twee weten hoe ik hun oude vader probeerde overtuigen om te investeren in mijn bedrijf. Ze denken daardoor dat ze met mijn voeten kunnen spelen. Ze denken dat ze macht over me hebben. Jack probeert altijd onder mijn huid te kruipen door te nemen wat van mij is.’

Zijn blik wordt intenser. Ik zweer dat er onderliggende redenen voor is, maar ik laat hem verdergaan.

‘Mijn affaires, mijn vrienden... Hij heeft geprobeerd om ze allemaal tegen mij te keren elke keer dat het mogelijk was. Die affaires maken me niet uit. Ze betekenen allemaal niks voor mij behalve tijdelijk plezier en bevrediging. Over mijn vrienden maak ik me ook geen zorgen, want ik weet wie loyaal is aan mij. Mijn echte vrienden zouden me nooit verraden. Zie je, het is hem nooit gelukt om te slagen in zijn misselijkmakende spelletje... tot gisteravond.’

Nogmaals kijken zijn glinsterende ogen recht in mijn ziel en mijn hart klopt sneller.

‘Ik wist niet...’ begin ik, maar hij onderbreekt me bijna meteen.

‘... Ik weet het. Ik had je beter moeten waarschuwen.’

Er komen zo veel vragen in me op.

Waarom heeft Jack mij gekozen om te gebruiken tegen Shawn?

Was het omdat ik een gemakkelijk doel leek; het naïeve, kleine meisje? Waarom zou Shawn denken dat Jack me gebruikte voor hun spelletje? Ik ben zijn tijdelijke PA, zoals hij hem zelf gezegd had. Denkt hij niet dat Jack het misschien deed omdat hij bij me in de buurt wou komen zonder me als pion in hun oorlog te beschouwen?

Shawn ziet me niet staan, wat goed is...

Waarom denkt Jack dat ik ook maar iets voor hem beteken?

Ik beslis om de laatste vraag in mijn hoofd gewoon luidop te zeggen. 'En Melissa? Welke rol speelt zij in jullie ziek spel?'

'Die gestoorde chick? Ze is net zo erg als haar broer. Ze wist wat Jack van plan was met je gisterenavond. Ze zorgde ervoor dat ik volledig bezet was zodat ik niet kon zien wat Jack met jou deed. Zelfs voordat jij kwam heeft ze er altijd voor gezorgd om ruzie te stoken tussen mij en mijn... de vrouwen die ik date. Ze zou er alles aan doen om me te verleiden. Dat mens is echt even gestoord als haar broer. Ik aanvaard haar alleen maar door Rick. Hij denkt dat ze zijn kleine lieve meisje is dat geen vlieg kwaad doet terwijl ze alleen een samenzweerderige bitch is.'

Shawn spuwt het laatste deel van de zin bijna uit zijn mond in walging.

Dus mijn vermoedens over Melissa waren correct, maar heb Jack compleet verkeerd ingeschat.

Ik voel mij echt ziek door aan die twee te denken. Hoe durven ze zo'n dingen te doen alleen om mensen te bespelen?

Ze zouden allebei in de cel moeten zitten of in een psychiatrische instelling.

***

Als we klaar zijn met ontbijten sta ik erop om de afwas te doen. Shawn blijft een tijdje in de keuken hangen, niet om te praten, maar alleen om te hangen. Hij me vertelt dat hij me naar huis zal brengen en dat ik op hem moet wachten wanneer hij snel een douche neemt. Een frisse douche zou zalig zijn. Ik wil het liefst zo snel mogelijk alles van me afspoelen. Ik wil Jacks sporen op me wegspoelen.

Nu Shawn in de douche is, kan ik alles even op een rijtje zetten. De tijd die ik hier heb doorgebracht is een hele switch van de afgelopen vijf dagen op kantoor. Ik weet niet welke Shawn de echte Shawn is. Er zijn maar drie mogelijkheden.

Is hij de autoritaire dictator zonder gevoelens?

Of is hij de lachende, relaxte jongen die zijn werknemers redt van een verkrachting?

Of misschien is dit allemaal maar voor de show zodat ik het incident niet zou aangeven bij de politie om zo zijn eigen naam en die van zijn vrienden veilig te stellen?

Ik moet erachter komen wat van de drie Shawn is.

Hij wacht al op me in de woonkamer als ik de trap afloop nadat ik mijn kleren weer heb aangedaan. Hij is fris gewassen en heeft een witte T-shirt aan met een crèmekleurige short en zwarte sneakers. Hij ziet er echt jonger uit in dit soort kleding. Zo ziet hij er nog aantrekkelijker uit. Geen wonder dat hij modellen en actrices datet. Wel, daten kan je het niet noemen... Hij gaat gewoon met hen naar bed en dumpt hen dan.

Ugh! Als hij nu gewoon blijft optrekken met random vrouwen en dan uit ons huwelijk stapt, zouden we allebei zo veel beter af zijn.

Waarschijnlijk zal hij daar niet eens mee stoppen nadat we getrouwd zijn... Hij zou me zonder twijfel als een stuk vuil behandelen. Ik zou niets te zeggen hebben. Hij zou 's morgens